

Egy diófa története

A Teremtő Atya úgy hatvan évvel ezelőtt adott életet valahol a Börzsöny erdeiben. Hatalmas óriások közt, fiatal magoncként hamar szárba szöktem és gyökeret eresztettem. Kicsi voltam és sérülékeny. Túl kellett élnem a vaddisznók taposását és túrását, a hatalmas havazásokat, a fogcsikorgató hideget és a viharokat.

Egy-két év alatt fiatal csemetévé erősödtem. Tudtam, ha az első néhány évet túlélem, akkor már olyan erős és szívós leszek, hogy semmi nem árthat nekem.

Egyszer egy szép őszi végi napon erre kirándult valaki. Megállt mellettem, alaposan szemügyre vett és körbejárt. Miután továbbállt, azon tűnődtem, vajon mit akart tőlem. Néhány nappal később szerszámokkal a kezében újból megjelent. Kiásott a földből és magával vitt az otthonába. A háza melletti udvarba ültetett el egy körte és néhány szilvafa közelébe. Termékeny talajba kerültem és gyorsan növekedni kezdtem.

Igyekeztem meghálálni gazdám gondoskodását, árnyékkal hűs pihenőhelyet nyújtottam és bőséges diótermést adtam az évek, évtizedek alatt. Harminc éves is elmúltam már, hatalmas óriás lett belőlem. Árnyékom a ház melletti udvar jelentős részét befedte, mindenki fölé magasodva én lettem a körülöttem lévő fák királya.

Nem sokkal ezután fordulat következett be életemben. Gazdám egy váratlan betegség következtében meghalt, az örökösök pedig úgy döntöttek, hogy nem maradhatok, mert túl nagyra nőttem és veszélyt jelentek a környezetemre. Kimondták rám a halálos ítéletet, már csak abban reménykedhettem, hogy nem tűzifaként a tűz általi örök halál homályában veszek el, hanem a feltámadás és újjászületés reményében, esetleg valamilyen bútorként élhetek tovább. Talán megsajnálta, vagy így akarták meghálálni évtizedeken át tett hasznos szolgálatomat, mindenesetre úgy döntöttek, hogy többet érdelek pusztán tűzhalálnál, hiszen mégiscsak a nemes fák családjába tartozom.

Új gazdához kerültem, egy asztalos műhelyébe. Miután kezelhető méretűre daraboltak, helyet talált nekem egy sarokban, mondván, „majd lesz belőlem valami”.

Teltek-múltak az évek, már teljesen kiszáradtam és vártam a pillanatot, hogy legyen belőlem végre valami. Csak vártam és vártam, de mindhiába. Irigykedve néztem a környezetemben lévő fenyő és tölgy pallókat, deszkákat, szebbnél szebb bútorlapokat. Új gazdám mintha megfeledezett volna rólam. Csak *velük* foglalkozott. Éreztem a többi fa megvető pillantását, miközben egymás közt azt suttogták gúnyosan „még, hogy nemes fa, de fenn hordja az orrát, sokra megy a nemességével, kacagnom kell”. Talán igazuk van - gondoltam - talán tényleg nem vagyok elég szép és nemes. Fölöslegesnek és megalázottnak éreztem magam. Az egyszerű fenyőfákból csodaszép ajtók, ablakok, lépcsők és bútorok készültek, én pedig csak vártam és vártam. Huszonnyolc évig vártam elhagyatottan porosodva a műhely sarkában.

Már feladtam a reményt, hogy én is újjászülethetek, amikor egyik nap gazdám közeledett felém. Kipakolt a sarokból, gondosan leporolt és felrakott az asztalra. Hosszasan méregetett és fejét vakarva gondolkodott. Izgatott lettem, úgy éreztem, eljött az én időm, most vagy soha.

Elkezdődött. Éles és hegyes fűrészlapok vágtak belém, szeleteltek, daraboltak majd gyalukések, marókések aprították testemet. A kínok kínját éltem át, de tudtam: egyszer véget ér a szenvedés és lesz belőlem valami szép dolog, hiszen erre vártam mostanáig.

Ahogy teltek, múltak a napok, hetek, gazdám arcán valami különös mosolyt és megelégedettséget figyeltem meg. Legbelül éreztem, tudtam, hogy valami nagyon szép dolgot készít belőlem. Testemet tükörsimára csiszolta, a legfinomabb faápoló olajjal bekente, arannyal díszített, belsőmet finom selyemmel bélelte. Ha valaki bejött a műhelybe, elismerően mért végig és mindig meg is simogatott. A körülöttem lévő fenyők és tölgyek gúnyos tekintete egyszerre irigykedő csodálattá vált, mert ilyen szeretetteli gondos bánásmódot egyikük sem kapott.

